

חיה צור

19.5.2010 – 28.6.1966

דף מידע פנימי
מספר 725
מעלה גמלא
ט' סיון, תש"ע
22 במאי 2010
meydaf@gmail.com

חיה נולדה ב- 28.6.66 בקרית חיים. בת בכורה לאידה ויצחק ואחות לחיים ורון למשפ' זינגר.

חיה למדה בבי"ס יסודי ותיכון בקרית חיים. לקראת סוף התיכון הצטרפה חיה לגרעין נח"ל כדי להיות יחד עם חברותיה אביגיל ורוני. הגרעין היה מיועד לקבוץ מורן. חיה היתה בשל"ת בקבוץ דגניה ב', לאחר מכן בטירונות במחנה 80 והמשיכה לשל"ת בכפר רופין.

בגיל 19 (1985) חיה התחתנה עם ראובן ועברה לגור בחולון. במשך שנה הם גרו בדירת ההורים עד להולדת יונתן (1986). אח"כ עברו לדירה משלהם בחולון. בשנת 1989 עברו לגור במבקיעים שבדרום. בתחילת שנות ה-90 עברו למי-עמי שם נולד שחף (1992). זמן קצר אח"כ נקלטו בגמלא.

בשנת 1996 התחילה חיה ללמוד בסמינר "אוהלו" בעמה"י במסלול הוראה לגן-א'-ב'. באותה שנה נפרדו דרכיהם של חיה וראובן. בסיום לימודיה החלה ללמד בבי"ס "גמלא" בקרין בחטיבה הצעירה כמחנכת כיתה.

בסוף שנת 1998 נפגשו חיה וחיים בביה"ס. חיים היה מורה לספורט. חיים מספר שמהיום בו נכנס בפעם הראשונה לביתה בגמלא לא נפרדו דרכיהם. לחיים שתי בנות מנישואיו הקודמים. כשנפגשו, שני היתה בת 5 ואופיר בת שנתיים. ובבת אחת הפכו למשפחה עם ארבעה ילדים.

ב- 24.9.99, ערב סוכות, נישאו חיה וחיים במערה של חמזי ליד מרר בטקס פרטי וייחודי מן הקסומים שנראו אי-פעם.

בשנת 2000 הרחיבו את הבית כדי לקלוט את נעמה (2001).

בשנת 2003 עברה חיה ללמד בבי"ס "רמת כורזים" ועבדה יחד עם רונית. שנה אח"כ נבנו שני הצימרים - "שקט בענן" - אותם חיה עיצבה וקישטה. בצימרים, מהם נשקף אחד הנופים היפים בגמלא, בא לידי ביטוי טעמה המשובת.

בשלוש השנים האחרונות נאבקה חיה במחלת הסרטן. אך דווקא בשנים אלו היא חוותה שלמות פנימית, אהבה והנאה צרופה מהחיים. וכדבריה: "...החלומות שלי הפכו לקרובים. אני יודעת ומבינה שעלינו לחיות חיים מלאים וטובים. וזה מה שחשוב בחיים בעצם. המטרה שלי אינה לחיות עד גיל 120 אלא לחיות טוב כל עוד אפשר..."

בחהג שבועות, הלכה לעולמה חיה צור, לאחר מאבק ארוך וקשה במחלת הסרטן. חיה תיעדה את המאבק הזה ואת חייה מאז התגלתה המחלה, בהומור ורגישות, בבלוג שלה. במידף המוקדש לזכרה, בחרנו להביא, נוסף לדברים שנכתבו ונאמרו לזכרה, דברים שחיה כתבה, שמזכירים לנו את כישרונה ואת העובדה שמותה בטרם עת הוא אבדה עצומה למשפחתה ולכל חבריה.

אין חיה כזאת.

לראשונה פגשתי את חיה כשעבדתי בגן ילדים במעלה גמלא, בשיעור ספורט. היא נראתה כמו אחת הנערות שמחליפות את הגננת בגן, בליבי חשבתי אז – "אותה אני רוצה". חלפו מספר שנים בלי קשר ביננו ונפגשנו שוב בבית הספר "גמלא", היא כמורה לכתה א' ואני המורה לספורט. הקשר ביננו היה מאוד קורקטי ומקצועי בלבד. להודות על האמת- כשידעתי שהיא נפרדה מבן זוגה הייתי בודק בכל שנה כשהיה יוצא "הגולנפון" החדש שהיא מופיעה ללא שם נוסף לידה- חיה קרפ. באחת הפעמים שדיברנו, בהפסקה בבית הספר, ביקשתי את רשותה להתקשר אליה ולהפתעתי היא הסכימה. דיברנו בטלפון לילות רבים מבלי להיפגש ולו פעם אחת ואז ידעתי שאיתה אני רוצה לחלוק את חיי וידעתי שנתחתן. לימים גם חיה אמרה שמהרגע שנפגשנו ידעה שנתחתן. כשהתחלנו להיפגש סוף סוף, באתי לבקר אותה במעלה גמלא – שחף ויונתן היו בבית ופגשתי גם אותם כאילו שהיא ידעה שמכאן אנחנו ממשיכים יחד. מאותו היום לא חזרתי יותר לבית בו גרתי בבני יהודה. נפגשנו ונשארנו ויותר לא נפרדנו. כשנולדה נעמה הפכנו להיות משפחה מרובת ילדים ושמחה: שחף, יונתן, שני, אופיר ונעמה.

תקופת חיי עם חיה הייתה התקופה הכי מאושרת בחיי. מעולם לא הרגשתי כה שלם, כה אוהב וכה אהוב כמו שהרגשתי עם חיה. הכל היה כל כך מושלם. אפילו השמות שלנו: חיה וחיים. אפילו בגימטריה זה מושלם: חיה = 5, חיים = 5. יחד זה 10 וביחד אנחנו 1. יש יותר מושלם מזה???

וחיה, מה אגיד עליה? עדינה, רכה, יפה, אוהבת, וחכמה ונבונה ורגישה ומרגישה ומצחיקה ומוכשרת ומורה ורעיה ואמא ואחות ובת. מלאת טוב לב ועוד כל כך הרבה דברים ששפת דיבור לא מספיק מפותחת כדי לתאר אותה או בקיצור – אין חיה כזאת.

יהי זכרך ברוך – אהובתי.

חיים

הרשומה ששחף, בנה של חיה, בחר לקרוא בלוויה, נכתבה על ידי חיה בתאריך 30.5.09 רשומה זו זכתה לבחירת העורך של הבלוגיה ופורסמה בדף הבית.

האושר נמצא בליבנו פנימה

מאז שובו של הסרטון, האושר שלי מורכב מאינסוף דברים קטנים.

קמתי בבוקר ולא כאב לי כלום - אושר.

הצלחתי להכין לילדים ארוחת צהריים - אושר.

הצלחתי לנהוג בלי להתעייף - אושר.

הצלחתי לקרא ספר - אושר צרוף.

החלטתי לאחרונה שבכל יום אעשה משהו, מועיל. שיחזיר לי את תחושת השגרה. בשבת סידרנו את הארונות (חורף/קיץ)

הרגשתי אושר וסיפוק.

ערכתי קניות בסופר. - איזה כיף.

ישבתי עם הקטנה והיא קראה באזני ספר - כל כך נהנית. סוף סוף לשמוע את ילדתי קוראת ולא ילדים של אחרים - אושר.

קיבלתי מייל מתברה חדשה מ"חוג הסרטון" - אושר.

קניתי צלחות חדשות - אושר והתחדשות.

חלמתי בלילה שהחלמתי. החלום היה כל כך אמיתי ומוחשי.

שלרגע הרגשתי שאני בעננים.

להיות בריאה או להצליח לעצור את המחלה. יסב לי הכי הרבה אושר.

הקטע הבא נבחר והוקרא בלוויה על ידי יונתן קרפ, בנה הבכור של חיה. הקטע, שנכתב על ידי חיה במבצע עופרת יצוקה, לקוח מתוך הבלוג שחיה ניהלה במשך כמעט שנתיים.

רוצה לומר: אתה לבוש היטב? לא קר לך?

אומרת: תשמור על עצמך.

רוצה לומר: תתקשר אפילו שאסור.

אומרת: אני מבינה שאסור להתקשר.

רוצה לומר: אני דואגת. אני מתה מדאגה. אתה הילד שלי

נו, זה שכולם אמרו שעד שתגדל לא יהיו מלחמות.... אז אמרו...

אומרת: ברור שאני סומכת עליך.

רוצה לומר: אולי תברח. תבוא הבייתה ותסתתר פה עד שהכל יגמר?

אומרת: אני אוהבת אותך.

רוצה לומר: אני לא אמא גיבורה. אני עוקבת באופן אובססיבי

אחרי החדשות. אני מפחדת מפחדת שמשו יקרה לך.

אומרת: אנחנו בסדר. הכל רגיל.

רוצה לומר: אתה עדין מידי למלחמות.

אומרת: תשמור על עצמך.

רוצה לומר, שהמציאות של חיינו פה כל כך מתעתעת. עד לפני חודש חשבתי שהסרטן הוא האויב הקשה שלי. היום הוא התחלף בחמאס.

רוצה לומר, שכן אני יודעת צריך לחשוב מחשבות טובות. אבל בלילה בלילה אני לא ממש מצליחה.

רוצה לומר, אמן אמן שיגמר כבר הכל. תחזור עם כל החיילים הבייתה. לא בקשה מוגזמת מידי. לא?

היי אמא

היי אמא אני מקווה שעכשיו את מרגישה טוב. קשה לי מאוד שאני קמה בבוקר ואין לי אמא שאני יכולה לתת לה נשיקה וחיבוק. בטח עכשיו את יכולה לראות אנשים שהכרת והם לא חיים.

אמא, אתמול אבא אמר לי שבידיוק ביום שאת ניפטרת ניפטר צדיק, ואני חושבת שאת צדיקה. אמא לפעמים רבתי איתך ואני מבקשת סליחה!!!

אמא את זוכרת שפעם אמרת לי שהחלום שלך הוא חנות תכשיטים? אז עכשיו אני רוצה שזה היה חלום של שתינו.

כי כשאני אהיה גדולה אני רוצה להגשים לך את החלום ושתהיה לי חנות טכשיטים. אמא אני רוצה שאת אני ואבא נלך לאכול גלידה ביחד כמעט בכול יום, כמו פעם. אבא אומר שאוליי בשבילינו זה עצוב, כי את לא איתנו,

אבל בשבילך זה טוב מאוד, כי לא כואב לך. אני אוהבת אותך מאוד מאוד. נעמה.

דבריה של מנהלת בית הספר רמת כורזים:

חיה יקרה,

כל כך קשה לי לעמוד כאן ולשאת דברי פרידה אחרונים.

הכרנו לפני 8 שנים כשחיפשתי מורה מחנכת לכיתות א' ופניתי לרונית חברתך בבקשה שתחפש מורה טובה ומוכשרת לכיתות א'-ב'. רונית קפצה משמחה ואמרה שיש לה חברה שמחפשת שינוי ושהיא מורה בחסד עליון. יודעי דבר יודעים שזה לא היה קל....

על מורים טובים לא מוותרים בקלות. בית הספר בו עבדת לא ויתר עלייך ואנו חיכינו שנה שלמה ורק אחר כך עברת לעבוד איתנו ב"רמת כורזים". כאן הכרנו אותך והתאהבנו באישיותך יוצאת הדופן, התאהבנו בך כולנו! בצניעות, בשקט, ביושרה, בחוש ההומור העצמי, באצילות הנפש ובחוכמה.

קיבלת תלמידים רכים, כיתות א'-ב', ומיד התלמידים וההורים הרגישו באיכויות הנדירות. התלמידים היו שמחים ורגועים. ידעת לשלב למידה וחוויה והבאת לידי ביטוי את עולמו האישי של כול תלמיד ותלמידה. לפני כשלוש שנים בסוף אוגוסט 2007 סיימת להכין יפה יפה את הכיתה לקראת קבלת תלמידייך החדשים העולים לכיתה א' ובאת להיפרד ממני לפני לכתך לבדיקת רופא באומרד שכולך תקווה שלא ימצאו דבר ומאז, כדברייך, נכנסת לסרט....

3 שנים של התמודדות קשה ותמיכה הניתנת להערצה של בן זוגך האוהב והמסור חיים, הוריך, ילדיך, חברייך ורונית חברתך האחת והיחידה.

לחיים, הילדים וההורים: האובדן שלכם הוא הגדול מכול ואנו קהילת "רמת כורזים" אוהבים ומחבקים אתכם. חיה יקירת, אוהבת אותך, נוחי על משכבך בשלום.

תיקי

חיה שלי,

זכיתי בחברה אצילית מיוחדת וקסומה, חברה טובת לב וחכמה תמיד חיובית תומכת ומבינה, חברה יצירתית שכל דקה במחיצתך הייתה משרה רוגע ומהנה.

אני נפרדת היום מההרגלים שלנו, מהשיחות היומיומיות, מחוויית האמהות המשותפת שלנו ומהתוכניות שלנו לעתיד.

אני גם נפרדת מהתובנות שהענקנו האחת לשנייה, מהצחוק המשותף שייחד את הקשר שלנו ומהרגלים רבים נוספים אשר עשו את היום יום שלנו לשמח וטוב יותר.

אבל, חיה אוהבה, אני לא נפרדת ולא אפרד מכל מה שנמצא מעבר להרגל. אני לא נפרדת מהאהבה שלי אלייך, מהזיכרון של אישיותך, ומעל הכול אני לא נפרדת מהמחויבות שלי אלייך, אל חיים והילדים, ההורים והאחים.

תנוחי לך בשלווה חיה האהובה

גם אני ומשפחתי כאן עבורך !!

ענת שוסיוב

דברים מפי לימור, חברת ילדות של חיה:

אחותי!

ככה התחלתי לקרוא לך כשחלית בפעם השניה,
ואת, מאותגרת אחיות שכמותך, התמסרת לקראתי בשמחה.

"אני אוהבת שאת קוראת לי כך" אמרת.

מה קראת בקריאתי?

מה הרגשת שהיה בה?

אומר לך מה היה שם מבחינתי:

אחותי – סערה מתקרבת.

אחותי – אני מפחדת.

אחותי – את מאבדת.

בכיתי עלייך זה מכבר וגם על עצמי.

סיפור שמתחיל בקרן רחוב, ליד הבית עם הצדפים,

שתי ילדות במכנסים קצרים ורגלים רזות, עומדות ומפטפות ומפטפות,

מסתיים לכאורה פה היום.

לא משנה כמה שנים עברנו, כמה קילוגרמים העלנו והורדנו, כמה ילדים הולדנו, כמה בתים החלפנו – תמיד

נשארה לנו קרן רחוב, שתי ילדות, רגלים רזות, עומדות ומפטפות, מדברות, מקשיבות.

תמיד היתה לך מחמאה בשבילי.

במשפטים שהעמדתי את עצמי על דוכן הנאשמים – את היית הסנגור.

ברגעי חולשה התקשרתי להתחזק.

בשיכחה התקשרתי להיזכר.

המרחק הגיאוגרפי לא היווה אף פעם מכשול.

קירבה רגשית מבטלת קילומטראז'.

את עכברת הכפר – אני עכברת העיר,

שונוות זו מזו, כמעט הפכיות.

נוסעת אליך אל מקומות רחוקים בהם בחרת להתגורר.

לאן אסע מעכשיו?

חיה – אני יודעת שידעת את חשיבותך בחיי,

אני יודעת גם מה היה תפקידי בחיך.

אם נסכס את כל שעות השיח שלנו זו עם זו, הם יסתכמו בשנים רבות.

בסוף חיך, כשהמחלה כבר אכלה בך הכל ודבר כמעט ולא נשאר,

מצאנו בכל זאת פינה קטנה דרכה יכולנו לתקשר.

"אני אוהבת אותך חיה"

"גם אני"

"אני מתגעגעת אליך"

"גם אני"

חיה שלי,

אם היית פה לידי היית אומרת לי נבוכה : " אני לא מאמינה שכולם הגיעו בשבילי , לא נעים שכולם טרחו.

אם היית לידי היית מרגיעה : אני שלוה עכשיו ,אל תדאגי.

אם היית פה לידי היינו מתחבקות, מתנשקות ובוכות על כל הרגעים שנפסיד ביחד ועל כל המילים שכבר לא נאמר אחת לשנייה.

אם היית פה לידי לא הייתי נותנת לך ללכת ומהדקת אותך אלי ואומרת לך כמה שאת מיוחדת, כמה שאת מדהימה, כמה שאהבתי אותך ואמשיך לאהוב. היית אומרת לך שהיית לי חברת נפש ואחות אהובה וקרובה ושאני מתגעגעת אליך בכל הגוף והנפש עד לכדי כאב.

אבל את לא פה לידי ויחד עם זאת כל כך נוכחת ומורגשת.
אין לי מילים שיכולים לתאר את התחושה של האובדן, העצב והצער ומה שנשאר... זה להרגיש את הרגע, לאמץ אותו ואת כל האהבה שמסביב ולזכור כפי שאת היית אומרת לי : " מחר רונית, יום חדש. מחר יהיה יותר טוב..."

אני לא יודעת אם כבר מחר יהיה יותר טוב אבל את תמיד תהיי איתי בכל מחר חדש שלי.
אוהבת אותך, מתגעגעת אליך.

רונית בן-פורת

יום ד' 19.5.10

חיה,

אני ממשיכה היום את שיחותינו השבועיות שנקטעו לפני כחודש וחצי, עת נסעת להוריך להמשיך את מסעך הארוך בהתמודדות עם המחלה.

נהגנו להפגש מידי שבוע בשנה וחצי האחרונות, ונפשותינו נקשרו זו בזו. שתינו חיכינו למפגש ולשיחות שקלחו על דא ועל הא.

עיתים שיחותינו היו בענייני דיומא: הילדים, העזר כנגדנו, בישולים, בגדים, עיצוב, תוכניות טלוויזיה וסתם שטויות. ויש שהיינו דנות בענייני תרבות: ספרים, סרטים, אמנות וכמובן לא נשכח את פריז אותה שתינו אוהבות. וגם חשבנו לאיזה חוגי אומנות נלך, כשרק נחליט שזה בדיוק מה שאנחנו רוצות לעשות.

במרביית פגישותינו לא נגענו בכלל במחלה שתפסה לה אחיזה בגופך, והתעלמנו ממנה כאילו אינה קיימת. האופטימיות שהיתה בך ובסובבים אותך הקרינה אף עלי.

באחד מימי החורף, לאחר מטחי גשם עזים, יצאנו לנו לטיול קטן לראות את הזרימות. האושר שקרן מפניך-עת צעדנו למפל עיט, לא יישכח ממני. קינחנו בקפה ועוגה באניעם והרגשנו שחווינו כמה שעות של אושר.

בלילה שבין יום שלישי לרביעי, לאחר חגיגת שבועות, הבנתי שנגזר גורלך, וכפרידה ממך קראתי את הבלוג שלך "חיה בסרטן(ן)". שוב התפעמתי מכישרון הכתיבה שלך, שנינותך ויכולתך לחלוק את העובר עליך עם ציבור הקוראים. הצטערתי שבכל הפעמים בהן ביקשתי ממך לכתוב למידף, נעניתי בשלילה. ההפסד היה כולו שלנו!

חיה- מה שלא סיפרתי לך הוא ששמה של אמא של נעם היה חיה. היא נפטרה מסרטן בערב חג שבועות כשהוא היה בן 8.

תחסרי לי מאד

ורד,

"החברה החדשה שלך" (התואר שהדבקת לי, כפי שסיפרה לי רונית היום).

הקטעים הבאים הופיעו בבלוג של חיה. המבחר שמופיע כאן הוא חלק קטן מהרשימות שפרסמה חיה בשנות מחלתה. חלק מהרשימות עוסקות במחלה ובמאבק בה, וחלקן עוסקות בחיים ה"נורמליים" שחיה ומשפחתה המשיכו לנהל בשנים אלו. כולנו יכולים למצוא בהן הדים לכל הדברים העוברים עלינו בחיינו בישוב קטן ומרוחק מהמרכז. בכולן ניכרת היכולת של חיה לתאר בדייקנות, ברגישות ובהומור את כל מה שהיא חווה ורואה. רשימות רבות נוספו (וגם קישור לסרט מרגש ומדהים שהכין שחף) תוכלו למצוא בבלוג של חיה,

<http://www.tapuz.co.il/blog/viewentry.asp?entryId=1214120> בכתובת:

חיה בסרטן ()

פורסם ב-18 במרץ 2008, 0:47

לפני כחצי שנה אובחנתי כחולה ב"סרטן השד". השד האפל של כל אישה. התגובה הראשונה שלי הייתה כמובן הלם ואלם. אבל מהרגע שהבנתי שאני לא בסכנת חיים. ולא עומדת להפרד מהיקרים לי יותר ומהיקרים פחות. החלטתי להסתכל על הצד המחייד של המחלה. ולקחת ממנה רק את הטוב שאפשר. הסיפור שלי מתחיל בבדיקה שגרתית באמבטיה. הרגשתי מעין יבלת מוזרה. בתור הפוכונדרית ידועה. דווקא שללתי על הסף את הדיאגנוזה המדאיגה. והמשכתי בשגרת חיי. תוך כדי התעלמות אלגנטית מ"החידוש". חודש אחרי כבר הגעתי לרופא. ששלח אותי לבדיקות המקובלות. אוף, זה כל כך לא הסתדר לי... בדיוק הייתי אמורה לנסוע לחופשה באילת. (שמתי לב שהוא מתחיל איתי הגושיש הזה ממש לא טוב. כל הזמן זה ממש לא מתאים לי ופוגם בשגרת חיי).

אך הרופא ההגיוני שלי שכנע אותי שכביש הערבה הרבה יותר מסוכן מגילוי סרטן. וכך אחרי ממוגרפיה וביופסיה. נסעתי לסכן את חיי בכביש הערבה בואכה אילת.

מעולם לא נהייתי כל כך באילת. שעות של רביצה בריף הדולפיניים בחם ובשמש. (כאילו... סרטן כבר אולי יש לי...) ואכן, כביש הערבה ארוך ומסוכן. אז אם עברתי אותו אעבור הכל לא??? טלפון מודאג מרופאי הנאמן. הטיס אותי חסרת נשימה לבית החולים. בסרטים תמיד רואים את הרופא מבשר בשורת איוב. אך החולה רואה רק שפתיים זזות לא מבין כלום. היי, גם בחיים זה ככה. לא הבנתי מילה וחצי מילה ממה שנאמר לי.

שרטוטים שורטטו. מפות נפרשו. ערימת דפים עם הוראות שימוש נאמרו. ואני... רק רציתי חיבוק חם ואוהד מרופאי. הבטחה להמשך חיים. וסיום בנימה אופטימית.

אבל את זה לא קיבלתי.

ובגלל שלא קיבלתי אז החלטתי לקחת.

החל מרגע זה. לא שומעת מילים כמו: קשה, כואב, ארוך,

במילחמה כמו במילחמה. הכל כשר!!! ואני מתכוונת לנצח.

אדום עולה ??!?

פורסם ב-4 במאי 2008, 13:46

אומרים שבפעם השניה כשמתחתנים. כבר יודעים ממה להזהר. ואיזה שאלות בדיוק לשאול. כדי לא לעלות שוב על מהמורות מסוכנות.

הסימנים היו שם. עם סימני קריאה רבים. הלא לא יתכן שאדם שמשחק כדורסל באופן מקצועי. מקצועו קשור לספורט. וכל מראהו אומר ספורטיביות לא יהיה מכור גם לכדורגל.

אבל כבר אמרתי, אני אלופת ההדחקות. אז הדחקתי. לא נתתי לסימנים המחשידים להשפיע על אושרי. זה התחיל בצורה מינורית. הקטן היה בן 6. ושמחתי על הקשר שנוצר בינהם. גם אם עניינו כדורגל. למה להיות קטנונית? שאלתי את עצמי בכל פעם ששמעתי את הקטן מחכה את הדמות האבהית שחדרה לחייו. פה קריאת "גול". שם קריאת "יש". אין להם שום משמעות על חיי.

מערכת היחסים בין השניים הלכה והתהדקה על רגע גחמת הכדורגל. הם דיברו בקודים משלהם. לבשן בגדים אדומים. והסבירו לי בהתלהבות. שלאהוד את הפועל תל-אביב זה אתגר. כי לא חוכמה לאהוד קבוצה שממילא תמיד מנצחת.

לא הבנתי את ההגיון המעוות. אך גם לא התערבתי בהווי.

לימים נולדה הקטנה. כל כך שמחתי בבת שנולדה לי. אתם יודעים קוקיות, שמלמלות, בובות....אך ת. והקטן שהפך כבר להיות גדול. החלו לטפף את האדום האדום הזה גם לקטנה. והפתייה הקטנה הלכה שבי אחרי התאורים הרומנטיים של השניים.

"כדאי לך להעריץ את הפועל תל-אביב" משכנע אותה בנימוקים חסרי פואנטה והגיון הקטן (שהפך לגדול). והפתייה משתכנעת.

כאשר ת. והקטן משוכנעים שהפתייה נפלה ברשתם. הם מכינים אותה לעובדה המרגשת כי בשבת יקחו אותה למשחק מדהים בבית שאן.

חוס אימים בחוץ. אני מנסה נואשות להציל את הקטנה מצפורני הטרוף. (אחד כבר הקרבתי על מזבח הכדורגל). אך היא נחושה להצטרף למה שאחיה מכנה "חוויה לכל החיים". והשלישייה העליזה והאדומה נוסעת לבית שאן.

את החיוך הנוקם ומלא השמחה לאיד. אני אפילו לא מנסה להסתיר. הקטנה מדווחת ש"היו יונים כל כך יפים במגרש". אחיה מתעצבן על כך שהיא היביטה כל הזמן בכיוון הלא נכון וחיפשה ציפורים. יש!!! הקטנה ניצלה. אני חושבת לעצמי בסיפוק. ומרגישה כמו אם השנה שהצילה את ביתה הקטנה מהתופת. אבל כרגיל.... נרדמתי בשמירה.

הקטנה כבר עומדת על דעתה. ואני יוצאת מדעתי. בכל משחק של הפועל יושבת השלישייה המהוללת מול הטלויזיה. שאגות, קפיצות מוזרות, קולות וקללות נשמעות בחלל הבית. אשר יגורתי בא לי. הקטנה ממש חזק בעיניינים. והמצב רק הולך ומחמיר.

אחת לכמה זמן יוצאת השלישייה המהוללת. בהשפעתו של ת. לבלומפילד. (שעתיים וחצי נסיעה לכל כיוון. אם אתם שואלים). לבושים בבגדים אדומים. (הקטנה אף הראתה לי בגאווה שאפילו תחתונה ביום חגיגי זה

"את לא יכולה להבין" מתלהב ח. "כשנכנסים למגרש יש עוצמה, אנרגיות ... זו חוויה. את חייבת לבא איתנו".
הוא מסיים את ההרצאה המלומדת. ומייד נכנס למצב דם שתיקה בראותו את מבטי הצונן. פעם אחת הוא הצליח לשכנע את השכן ואת בנו להצטרף אליהם להילולה. ואכן, בתזרתם נרשמה התלהבות. וכל הרחוב שר במשך שבוע תמים שירים אדומים.
פעם אחת התלוויתי אליהם בנסיעתם. לא חס וחלילה למשחק. הם השאירו אותי אצל חברתי ל. ונסעו להם בשמחה ליפו. ל. ואני נסענו באותו ערב למסעדה ביפו. ובצאתנו נפגשנו במאות אנשים שנראים כמו השלישיה המטורללת שלי. לבושים באדום ושירים שירים בלתי ברורים.
פקק טורדני הפריע לנו לצאת מההילולה. ומאחת המכוניות נשמעו שירי הפועל קצביים בקול תרועה.
ל. ואני היינו מוכנות להשבע שחבורת נערים פורעים יושבת במכונית שלפנינו. אך להפתעתנו הרבה במכונית ישב סבא קשיש וצוהל עם נכדו. "כך יראה ח. עוד כמה שנים". סיננה ל. בארס. ואני צחקתי בפחד ובאימה.
לא הייתי מטרידה אתכם בספורי הפועל. אלמלא בימים האחרונים תפסתי את ח. צופה בעניין רב במשחק של מכבי תל-אביב. לא הייתי מבחינה בדקויות אך העובדה שהשחקנים לובשים חולצות צהובות ולא אדומות עוררה את חשדי. כמו כן, נדמה לי שהמשחק היה כדורסל ולא כדורגל.
בהיסוס שאלתי את ח. מדוע הוא צופה במשחק של קבוצה אחרת? והאם הוא ערק מהפועל? ח. מביט אלי במבט מבטל ומסביר לי לאט: "מה זה קשור? אני רק מוודא שהם מפסידים..."
מישהו יכול להסביר לי מה ההגיון פה??? או שרק אני לא מצליחה להבין?

אלמלא הסרטן

פורסם ב-9 ביוני 2009, 13:40

אלמלא מחלת הסרטן, הייתי יכולה להשתתף בתוכנית "השרדות".

אני אומרת לעצמי בחולמנות.

אבל בו ברגע אני מבינה שגם ללא מחלת הסרטן לא הייתי יכולה

להשתתף בתוכנית. שכן ספורט וסבל מעולם לא היו הצד החזק שלי.

אם לא הייתי חולה עכשיו... הייתי הולכת מידי יום לעבודה. אני חושבת לעצמי בתוגה. ובאותה מחשבה אני

מתקשה להאמין שפעם בחיים הקודמים מידי בוקר הלכתי לעבודה וחזרתי בצהריים. בלי אפשרות לישון

באמצע היום, או לקרא, או לצפות בסדרות שהקלטתי ביס מקס. בלי זמן פנוי בשפע לחוגים וסדנאות והשד יודע

מה.

אלמלא מחלת הסרטן... יכל להיות לי עכשיו שיער גולש וארוך. באדום או צהוב או שחור. ולא פלומה בהירה

המבהירה לעולם מי זאת שעומדת מולם.

אלמלא מחלת הסרטן... הייתי עומדת כאחד האדם בכניסה לבית החולים ומשלמת במיטב כספי על החניה.

במקום להשתמש בכרטיס האחמי"ם הסגול המקנה לי כניסה חנם לבית החולים. הו, כמה שהייתי שמחה

לוותר עליו ולשלם על כל חניה וחניה.

אלמלא מחלת הסרטן, הסובבים אותי היו אולי לא מפנקים אותי. ולא נענים לכל משאלת לב קטנה וגדולה שלי.

אנשים שאני לא מכירה אולי לא היו כל כך כך נחמדים אלי. סובלניים ומכילים.

אלמלא מחלת הסרטן ה"זום" בחיי היה אולי שונה. אולי רחוק יותר אולי קרוב יותר. אולי.... שונה. אבל גם על

כל התובנות האלו הייתי מוכנה לוותר.

אלמלא מחלת הסרטן, הייתי בטוחה כמו כל העולם הבריא שאחיה לנצח או לפחות עד גיל 80. מחלת הסרטן

חידדה לי את העובדה ש"החיים קצרים" זה לא ביטוי. אלא אמת צרופה.

אלמלא מחלת הסרטן. לא הייתי יודעת כמה תרוצים יש בארסנל המכירים שלי לכמה הם עסוקים בדיוק

בשנתיים הללו... ומצד שני לא הייתי יודעת אולי ממש בודאות כמה חברות טובה ומשפחה תומכת לא יסולאו

מפז.

אלמלא מחלת הסרטן, לא הייתי כותבת בלוג כל כך חושפני ומותר לכל אדם.

אלמלא הסרטן....